

— Ехъ, въздъхналъ ежътъ, — то се видѣ че ми било писано тукъ да умра, но ела, кумице, да ти прѣдамъ за споменъ на вѣрната ни дружба, послѣдната си хитростъ, та да ме помнишъ и приказвашъ доклѣ си жива.

Кума лиса се върнала. Приблизжила ежа и прилѣпила ухо добрѣ да чуе ежовата хитростъ. А ежко вчепква съ остритѣ си зъби здраво за ухото и се свива на кълбо. Разбрала кума лиса ежовата хитростъ, но било късно — останала си при капана като закована.

Ето че се задава отъ другия край на лозето и пждарьтъ. Вижда той лисицата и съ кривака право по главата. Цапъ! — и кума лиса се търколила мъртва до лозата. Отваря пждарьтъ капана, измъква ежа, рита го силно и той полетява като топка въ дола.

Есень

Жална пѣсень
Пѣй горняка,
Вредъ мъгли;
Тъжна есень
Ей заплака —
Дъждъ вали...

Волни птички
Се събраха, —
И оттукъ
Дружно всички
Отлетяха, —
Все къмъ югъ!...

Вихъръ броди
Надъ полята —
Студъ и мразъ;
Тропа, ходи
По кщята
Часъ-по-часъ...

Свий вихрушка
Пожълтѣли
Листица
И разлюшка
Помъртвѣли
Цвѣтица...